दन्तान् सन्दशतस्तस्य कोपाद्दृशुरानने । युगान्ते सर्व्वभूतानि कालस्येव जिघत्सतः । १४८
उत्पतन्तन्तु वेगेन जग्राहैनं मनस्विनं । भीष्म एव महाबाहुर्म्महासेनमिवेश्वरः ।
तस्य भीमस्य भीष्मेण वार्य्यमाणस्य भारत । गुरुणा विविधैर्व्वाक्यैः क्रोधः प्रशममागतः ।
नातिचक्राम भीष्मस्य स हि वाक्यमरिन्दमः । समुद्वृत्तो घनापाये वेलामिव महोदधिः ।
शिशुपालस्तु संक्रुद्धे भीमसेने जनाधिप । नाकम्पत तदा वीरः पौरुषे स्वे व्यवस्थितः ।
उत्पतन्तन्तु वेगेन पुनःपुनररिन्दम । न स तं चिन्तयामास सिंहः क्रुद्धो मृगं यथा । १४९०
प्रहसंस्त्वब्रवीद्वाक्यं चेदिराजः प्रतापवान् । भीमसेनमभिक्रुद्धं दृष्ट्वा भीमपराक्रमं ।
मुञ्चैनं भीष्म पश्यन्तु यावदेनं नराधिपाः । मत्प्रभावविनिर्दग्धं पतङ्गमिव वह्निना ।
ततश्चेदिपतेर्व्वाक्यं श्रुत्वा तत्कुरुसत्तमः । भीमसेनमुवाचेदं भीष्मो मतिमतां वरः ।
इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि शिशुपालवधपर्व्वणि भीमक्रोधे एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥
॥ भीष्म उवाच ॥ चेदिराजकुले जातस्त्वञ्च एष चतुर्भुजः । रासभारावसदृशं रराव च ननाद च ।
तेनास्य मातापितरौ चेसतुस्तौ सबान्धवौ । वैकृतं तस्य तौ दृष्ट्वा त्यागाय कुरुतां मतिं । १४९५
ततः सभार्य्यं नृपतिं सामात्यं सपुरोहितं । चिन्तासंमूढहृदयं वागुवाचाशरीरिणी ।
एष ते नृपते पुत्रः श्रीमान्जातो बलाधिकः । तस्मादस्मान्नभेतव्यमव्ययः पाहि वै शिशुं ।
नच वैतस्य मृत्युर्व्वै न कालः प्रत्युपस्थितः । मृत्युर्हन्ताऽस्य शस्त्रेण सचोत्पन्नो नराधिप ।
संश्रुत्यैवादाहृतं वाक्यं भूतमन्तर्हितं ततः । पुत्रस्नेहाभिसन्तप्ता जननी वाक्यमब्रवीत् ।
येनेदमीरितं वाक्यं ममैतं तनयं प्रति । प्राञ्जलिस्तं नमस्यामि ब्रवीतु स पुनर्व्वचः । १५००
याथातथ्येन भगवान् देवो वा यदि वेतरः । श्रोतुमिच्छामि पुत्रस्य कोऽस्य मृत्युर्भविष्यति ।
अन्तर्भूतं ततो भूतमुवाचेदं पुनर्व्वचः । यस्योत्सङ्गे गृहीतस्य भुजावभ्यधिकावुभौ ।
पतिष्यतः क्षितितले पञ्चशीर्षाविवोरगौ । तृतीयमेतद्बालस्य ललाटस्थं तु लोचनं ।
निर्मज्जिष्यति यं दृष्ट्वा सोऽस्य मृत्युर्भविष्यति । श्रुत्वा चतुर्भुजं श्रुत्वा तथा च समुदाहृतं ।
पृथिव्यां पार्थिवाः सर्व्वे अभ्यागच्छन् दिदृक्षवः । तान् पूजयित्वा संप्राप्तान् यथार्हं स महीपतिः । १५०५
एकैकस्य नृपस्याङ्के पुत्रमारोपयत्तदा । एवं राजसहस्राणां पृथक्त्वेन यथाक्रमं ।
शिशुरङ्के समारूढो न तत्राप निदर्शनं । एतदेवतु संश्रुत्य द्वारवत्यां महाबलौ ।
ततश्चेदिपुरीं प्राप्तौ सङ्कर्षणजनार्दनौ । यादवौ यादवीं द्रष्टुं स्वसारं तौ पितुस्तदा ।
अभिवाद्य यथान्यायं यथाश्रेष्ठं नृपञ्च तां । कुशलानामयं पृष्ट्वा निषण्णौ रामकेशवौ ।
साऽभ्यर्चितौ तदा वीरौ प्रीत्या चाभ्यधिकं ततः । पुत्रं दामोदरोत्सङ्गे देवी संव्यदधात्स्वयं । १५१०
न्यस्तमात्रस्य तस्याङ्के भुजावभ्यधिकावुभौ । पेततुस्तच्च नयनं न्यमज्जत ललाटजं ।
तद्दृष्ट्वा व्यथिता चस्ता वरं कृष्णमयाचत । ददस्व मे वरं कृष्ण भयार्त्ताया महाभुज ।
त्वं ह्यार्त्तानां समाश्वासो भीतानामभयप्रदः । एवमुक्तस्ततः कृष्णः सोऽब्रवीद्यदुनन्दनः ।